

1. Englen

Den morgen, Birger mødte englen, var sådan en ganske almindelig tirsdag efter gymnastikundervisningen; denne her udmærkede sig alene ved, at de havde haft gymnastik sammen med pigerne, så det i dag ikke kun havde været drengene, der havde grinet ad ham.

Birger var et fjols til gymnastik, simpelthen, et totalt kikset, klodset, motorisk katastrofalt fjols, og der gik mange herlige historier om ham på skolen. Der var dengang, han havde præsteret et vaskeægte spagat, ufrivilligt ganske vist, og med tre måneders sygemelding bagefter. Der var dengang til idrætsdagen, hvor det på forunderlig vis var lykkedes ham at slynge en kugle så langt, at den ramte spidsen af hans ene storetå. Der var hans fuldstændig aparte genopfindelse af disciplinen løb, som fik både elever og lærere til at standse forbløffede op for at nyde hans basken med armene, benene, der hjulede rundt, og så hans forrygende ansigt, som skar de mest bizarre grimasser. Der var også dengang, det på en eller anden måde var lykkedes ham at vikle sig ind i et sjippetov, så han nær var blevet kvalt og derfor måtte have en pige fra anden klasse til at redde sig.

Selv gik Birger i syvende klasse, men han så slet ikke sådan ud. Han var ikke særlig høj, til gengæld havde han store fødder. Som én sagde til ham engang, så kunne han have været en høj (ikke nødvendigvis flot) fyr, hvis ikke der var så meget af ham, der var bukket om til fødder. Det havde såret ham meget, især fordi han havde været forelsket i den pige, der havde sagt det. Han var aldrig helt kommet over det, og han gik altid ligesom og gemte sine fødder.

På den anden side havde han meget at gemme på efterhånden. Hans næse var, vidste han, heller ikke helt lille, og hans hår ville aldrig sidde sådan, som han gerne ville have det. Han havde to hvirvler, der fik håret til at sidde som to antenner, og han mente selv, at den eneste grund til, at han ikke havde fået et eller andet øgenavn, som indikerede, at der var noget *alien* over ham, var, at kombinationen af hans navn og hans bøjle på tænderne var så indbydende, at alle kaldte ham *Bøjlebirger*.

Så var der en ting til. Birger gik på en almindelig kommuneskole, og det var kun meget få børn, som kendte til Gud på den skole. Birger troede på Gud og havde det til manges store fortrydelse sådan, at han ikke kunne tie stille med det. Han talte ofte om Gud, men han nøjedes ikke med dette, men sagde ”Jesus” uden at rødme, som om han ligefrem kendte den mand, som romerne havde henrettet for et par tusind år siden, og også lærerne blev utrygge, når han plaprede løs. Birgers forældre var adskillige gange blevet

kontakten af bekymrede lærere, som ville høre, hvad det var for underlige ting, der foregik i hovedet på drengen. Han snakkede jo om himmel og helvede og det på en sådan måde, at det ganske tydeligt fremgik, at det for ham ikke var fantasi, men rå virkelighed. Klasselæreren var endda gået så langt, at hun havde indstillet Birger til en samtale med skolepsykologen. Faktisk skulle Birger senere den dag – klokken halv et – til samtale med skolepsykologen.

Birgers forældre hed Kirsten og Bent, og de ville det såmænd så godt. Birger var deres eneste barn, og de elskede ham over alt på jorden, men de vidste ikke, hvad de skulle stille op med drengen. Bent var gammel divisionsspiller i fodbold, og Kirsten underviste i historie og oldtidskundskab på et gymnasium, og de havde oprindeligt haft store planer for deres søn.

Han havde imidlertid skuffet dem så meget, at de havde opgivet ham. ”Det må gå, som det går,” plejede Bent at sige, mens Kirsten, når hun blev konfronteret med hans motoriske vanskeligheder, sukkede, at hun jo nok kunne have levet med det, hvis han så havde været god til matematik eller dansk.

For dette var netop sagen: Der var ikke *noget som helst*, Birger var god til, og det var grunden til, at englen var blevet sendt til Birger.

Det skete kort tid efter gymnastiktimen. Birger havde været den sidste i badet, og da han endelig havde været under bruseren og skulle til at tørre

sig, var først hans håndklæde og siden også hans tøj gemt rundt omkring i omklædningsrummet. Læreren havde irriteret bjæffet, at han var træt af altid at skulle vente på ham, og Birger havde ikke fundet på noget at sige. At henlede opmærksomheden på, at det var de andre, der (endnu en gang) havde drillet ham, syntes meningsløst.

Læreren var gået, mens han havde mumlet noget med, at han glædede sig til sin pension, og så skete det:

Pludselig stod der en høj mand foran Birger. Hvor han var kommet fra, havde Birger ingen som helst anelse om, og hvem han var, anede han heller ikke. Manden præsenterede sig heller ikke, men satte sig ned ved siden af Birger og sagde:

”Dit tøj ligger dér!”

Manden pegede på bænken lige ved siden af Birger. Birger var sikker på, at det ikke havde været der lige før.

”Hvem er du?” spurgte Birger, mens han begyndte at se nærmere på manden. For der var noget mærkeligt ved den mand. Det var ikke kun påklædningen, som var besynderlig. Uden at Birger bagefter kunne sige, hvad slags tøj han havde haft på – han kunne simpelthen ikke huske det – fornemmede han, at kvaliteten var af en ganske anden slags end den, man kunne købe sig til i butikkerne. Tøjet var fuldstændig hvidt. Ikke råhvidt, ikke kridhvidt, men overdimensioneret hvidt: fuldstændig totalt hvidt, så det

nærmest strålede. Og selve manden ... Birger kunne ikke afgøre, hvad det præcis var. Han så ud som en mand – og så alligevel ikke. Der var noget stærkt, ja, noget skrækindjagende over ham, og samtidig så han så blid ud. Han var ikke som andre mennesker. Når Birger tænkte over det, var han slet ikke sikker på, at det var et menneske, så derfor blev han ikke særlig overrasket, da manden svarede:

”Jeg er en engel.”

Ja, og så anede Birger faktisk ikke, hvad han skulle sige. ”Glæder mig at træffe dig!” passede ligesom ikke rigtig, men da han ikke kunne finde på noget bedre, sagde han det.

”Ja,” sagde englen og smilede. ”Det glæder også mig at træffe dig. Det er en stor ære.”

”Ære?”

”Ja,” sagde englen (og Birger spurgte sig selv bagefter, om englen virkelig havde bukket en anelse for ham). ”Du er blevet udvalgt. Men tag nu dit tøj på, så skal jeg forklare det.”

Birger begyndte at tage sit tøj på. Han forstod slet ikke det her. ”Hvad mener du med udvalgt?” spurgte han.

”Ja, du var naturligvis udvalgt i forvejen, men ...”

”Du siger naturligvis. Det er – undskyld mig – ikke noget, der er naturligt her.”

Englen så forundret på ham. Så smilede han. ”Nej, naturligvis, Birger, jeg glemmer helt, hvordan det her må tage sig ud for dig. Pludselig står jeg her, og jeg

siger, at du er udvalgt, og når jeg nu fortæller dig, at Gud har sendt mig, fordi du ... Tag nu det tøj på, vi snakker sammen udenfor. Faktisk har vi lidt travlt, for vi skal nå bussen.”

”Nå bussen? Hvad snakker du om?”

”Tag nu tøjet på.”

Birger tog tøjet på, det tog ikke mange sekunder. Bagefter gik de sammen ud ad døren og ud i skolegården. At han ikke pludselig var blevet usynlig, vidste han straks, for der var nogen, der råbte et eller andet fornærmende efter ham, men fornærmelserne blev afløst af et hysterisk hosteanfald og druknede så i larmen fra de mange legende og skrigende og drilende og triste og, som sagt, hostende børn.

Bussen kom straks. Da de sad i bussen, sagde englen, at Birger nok ikke skulle regne med, at andre kunne se englen. ”Forstår du,” sagde han, ”det er ikke så ofte, at mennesker får lov til at se os. Når jeg tænker efter, er det faktisk uhyre sjældent, at mennesker får lov at se særlig meget.”

”Så jeg,” spurgte Birger, ”er den eneste, der kan se dig nu? De andre tror, jeg er rablende vanvittig?”

”Nemlig.”

”Hvordan ved jeg så, at det ikke er noget, jeg bilder mig ind?”

”Det er jo det,” sagde englen, ”men i dag har jeg fået lov til at vise mig, så du siger blot, hvem af de fire andre personer, som befinder sig her i bussen, jeg skal vise mig for, men jeg foreslår, at du vælger en

anden end buschaufføren, eftersom han formentlig kører galt, hvis han pludselig ser mig.”

Birger tænkte lidt og sagde så: ”Du behøver ikke sige mere, jeg tror dig.”

Englen sendte ham et bredt smil. ”Jeg begynder at forstå, hvorfor det blev dig.”

Bussen drejede nu bort fra de store veje og kørte længere og længere bort fra skolen. Tiden gik. Efter nogle minutter begyndte Birger at mærke en sær uro indvendig.

”Jeg skal tale med skolepsykologen i dag,” sagde han. ”Eller det vil sige: Tror du, jeg når det? Jeg skulle faktisk have været til matematik nu, og der var også to dansktimer.”

Englen lo. ”Åh ja, din stakkel. Det har jeg ofte tænkt på: Hvor skal I dog meget igennem og til hvad nytte? I farer omkring som myrerne; forskellen er blot, at myrerne i det mindste har et formål med det, de foretager sig, hvilket er de færreste mennesker, man kan sige det om. I bruger jeres øjne og ører og næse og hænder og smagsløg, og så tror I, I ved, hvordan verden er indrettet, men det, som virkelig betyder noget, det forstår I ikke.” Englens ellers vedholdende smil var forsvundet, mens han sagde dette sidste, men nu lo han igen og sagde: ”Men ikke du, Birger, du har ikke det handicap, at du er intelligent eller god til fodbold eller er rig eller populær.”

Nu var det imidlertid Birger, der ikke længere smilede; faktisk var englen begyndt at irritere ham

en smule. ”Jeg havde nu ikke noget imod at være noget af alt det, du beskriver dér. Hvad vil du egentlig? Hvorfor sidder vi her i bussen, uden at jeg aner, hvor vi skal hen? Jeg får mindst tre eftersidninger for det her. Mine forældre flipper totalt, når de får det at vide.”

Men næppe havde han sagt det, før der skete noget besynderligt. Englen faldt på knæ foran ham, tog hans hånd og sagde: ”Jeg er ked af, at du opfatter det sådan her, Birger. Det var aldrig min mening at genere dig. Jeg prøvede at sige, at du er et meget lykkeligt menneske – og det siger jeg, også selv om jeg jo godt ved, at du slet ikke føler det sådan. Ser du, i Guds øjne er du så fantastisk vidunderlig, at han, hvis forholdene tillod det, ville kramme dig fra morgen til aften. I to skulle altid være sammen. Og sådan bliver det også en dag. Snart. Men indtil da ...” Englen blev ligesom lidt fjern i blikket, og det varede lidt, før han kom på benene igen og satte sig ved siden af Birger igen. ”Nok snak, det på skolen skal du ikke bekymre dig om, og dine forældre er der også helt styr på. Nu skal du høre, hvorfor jeg er blevet sendt til dig.”